

Прѣко иде срѣщу тѣхъ.
 Заю клюмна, па ѝ дума
 — Коритано, не бави се! —
 Кумъ ме кани кума лиса,
 Да вѣнчавамъ, да кръщавамъ;
 Тръгвай бързо, ако щешъ
 Сладъкъ кешкекъ да ядешъ.

Трепомъ трепна коритана,
 Кръшна право прѣзъ поляна,
 Натъкми се, нагласи се, —
 Чудо блѣска костенъ щитъ
 Ржавички — на ржчички,
 На крака ѝ чифтъ чепички,
 На глава ѝ шлемъ прѣвитъ;
 Взе бастонче — разъ, два, три! --
 Бързо тръгна да върви.

Върви заю прѣзъ поляна,
 Върви крачи той напрѣдъ,
 Подиръ него въ чуденъ редъ
 Жаба, тарлю, коритана,
 Лица бѣли засвѣтлѣли, —
 Сжшо слънце въ равнинѣ;
 Ржавички на ржчички,
 На краченца чифтъ чепички
 И бастонче отстрани; —
 Вървятъ бързо, — разъ, два, три!...
 Кума лисо, дѣ си ти?...

Ей ги вече, уморени,
 Тамъ надъ горскитѣ поляни
 Тѣ се спрѣха изведнажъ:
 Размишляватъ, разкрояватъ
 Какво лиса ще даряватъ,
 Какъ да ѝ се отсрамятъ.
 Заю бързо се досѣща:
 Чуйте! — викна имъ насрѣща,
 —Хайде хоръ да устроимъ
 Съ пѣсни ний да упоимъ